

În ziua când ne vom trezi

Nicu Hăloiu

În ziua când ne vom trezi

...

Ne ducem crucea, pas cu pas,
Sub nevăzute bice,
Căzând, mai facem un popas,
Dar nimeni aici n-a rămas
De jos, să ne ridice!

...

Și crucea parcă-i tot mai grea,
Atârnă tot mai greu,
Că-n viața ta și-n viața mea,
În ce-o mai fi rămas din ea,
Nu mai e Dumnezeu!

...

Și drumul ăsta nesfârșit
Nu știm unde ne duce,
Noi, visători de infinit,
Care-am crezut c-am biruit,
Ne prăbușim sub cruce!

...

Ne-au promis de-atâtea ori,
Că ne va fi mai bine,
Astăzi privesc nepăsători
Cu ochii lor de trădători,
C-avem tot mai puține!

...

Dar noi, mergem mai departe,
Blazați și adormiți,
Pe drumul nostru către moarte,
Cărând o cruce grea în spate,
Cu dinții strepeziți!

...

Și parcă sunt prea mulți călăi,
Duhnind a abator,
Pe margini ne pândesc dulăi,
Plătiți să fie cruzi și răi,
Că suntem turma lor!

...

N-avem niciun cuvânt de spus,
E prea târziu a mai spera,
Ne ducem crucea asta grea,
Dar nu știm dacă vom răbda
Cât a răbdat Iisus!

...

Noi suntem un popor străvechi,
Și-avem rădăcini adânci,
Oricum ne vom trezi și-atunci,
Noi nu-i vom trage de urechi
Că nu mai sunt țânci!

...

Și-n ziua când ne vom trrezi,
Când n-om mai vrea a plânge,
Crucea ne-o vom azvârli,
Pe toți din ei îi vom găsi
Și-atunci va curge sânge!